

Οι όμορφοι εκφραστές των αντιλαϊκών πολιτικών όμορφα καίγονται. Ειδικά στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονίων όλα τα σχέδια εξουσίας ξεφουσκώνουν γρήγορα. Τα ποσοστά ανεβοκατεβαίνουν μαζί με τη διάψευση της ελπίδας για καλύτερες μέρες. Το σύστημα αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να προετοιμάζεται γρήγορα για την επόμενη μέρα, να βρίσκει νέους μπαλάντερ, να ξεπλένει και να ανακυκλώνει πολιτικούς φορείς ακόμα και με τα πιο φθαρμένα και σάπια υλικά.

Αυτές τις μέρες βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη το σχέδιο για την ανασυγκρότηση της κεντροαριστεράς με κορμό το ΠΑΣΟΚ, από τη στιγμή που το Ποτάμι δεν κατάφερε πνίγηκε στις ίδιες τις υψηλές προσδοκίες που δημιούργησε. Μέσα στο καλοκαίρι θα γίνει το συνέδριο της δημοκρατικής συμπαράταξης. Είναι φανερό ότι όλο το αστικό προσωπικό αναζητά ένα νέο κυβερνητικό εταίρο που να μπορεί να κολλήσει είτε με το ΣΥΡΙΖΑ είτε με τη ΝΔ. Προσπαθούν να προλάβουν αδιέξοδα ακυβερνησίας για να μην καθυστερήσουν ούτε μία μέρα οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις. Ας μην ξεχνάμε ούτε τις πρόσφατες συγκυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, ούτε τις δηλώσεις Φίλη που προϊδεάζουν σε μια νέα πολιτική συμμαχιών από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ.

Το παλιό, μισητό ΠΑΣΟΚ λοιπόν είναι ξανά εδώ. Ποιος θα περίμενε ότι ο πρωταγωνιστής της μνημονιακής περιπέτειας θα επιβίωνε πολιτικά. Ας μην είναι όμως τόσο αισιόδοξοι, ο λαός δεν έχει τόσο κοντή μνήμη. Λίγα χρόνια πριν ο Γιωργάκης έφυγε νύχτα και ο Βενιζέλος εγκατέλειψε το όνειρό του να γίνει πρωθυπουργός κάτω από το βάρος των πιο συγκλονιστικών λαϊκών κινητοποιήσεων από τη μεταπολίτευση. Δεν υπάρχει νέο ΠΑΣΟΚ, όπως δεν υπάρχει παλιό καλό ΠΑΣΟΚ. Ήταν είναι και θα είναι το κόμμα της διαστρέβλωσης, της λαϊκής ενσωμάτωσης, το κόμμα που υλοποίησε με τον καλύτερο τρόπο όλες τις στρατηγικές επιδιώξεις της αστικής τάξης (ΟΝΕ, ευρώ). Το κόμμα που έγινε συνώνυμο των σκανδάλων δημιουργώντας ένα πολιτισμό σαπίλας και διαφθοράς που έφτασε δυστυχώς μέχρι και σε κάποια τμήματα της εργατικής τάξης.

Στις αντοχές αυτού του πολιτισμού επενδύουν τα απομεινάρια της ελληνικής σοσιαλδημοκρατίας. Γνωρίζουν ότι στο γραφειοκρατικό και ξεπουλημένο συνδικαλισμό καθώς και στην τοπική αυτοδιοίκηση υπάρχουν πολλαπλάσιες δυνάμεις που μπορεί να έχουν κρατήσει αποστάσεις στο πρόσφατο παρελθόν για να μην καούν. Ήρθε όμως η ώρα να ξανασυγκεντρωθούν για να ξαναπαίξουν ρόλο στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Για αυτό και η Φώφη ανακοινώνει ότι οι μισοί σύνεδροι στο επερχόμενο συνέδριο θα είναι από συνδικαλιστικούς και επαγγελματικούς φορείς καθώς και φυσικά από την τοπική αυτοδιοίκηση. Για αυτό το λόγο σπεύδει να συναντήσει πρόσωπα που θεωρεί ότι έχει προνομιακές πολιτικές σχέσεις.

Από αυτή τη σκοπιά βλέπουμε την παρουσίαση του βιβλίου του Κωνσταντάτου ως ένα στιγμιότυπο πολιτικού παζαριού. Κανείς δεν ενδιαφέρεται για το λογοτεχνικό ταλέντο του δημάρχου. Ο Κωνσταντάτος πασοκοθρεμένος και πολιτικό τέκνο του Μαντέλη, έχει φροντίσει με τυχοδιωκτική μαεστρία να κρατάει ανοικτές όλες τις πόρτες. Από το Μητσοτάκη μέχρι τη Δούρου και τον Παππά. Γνωρίζει ότι τα όρια είναι πιο θολά από ποτέ και πως οι αστικές πολιτικές συγκλίνουν στην πιο άγρια λεηλασία του κόσμου της εργασίας. Όποιο και να είναι το μέλλον του θα έχει οδηγό το παρόν του την εφαρμογή δηλαδή των πιο ακραίων νεοφιλελευθέρων και αντιλαϊκών πολιτικών. Η αλήθεια είναι ότι δε γνωρίζουμε πολλά για το λογοτεχνικό του ταλέντο. Δεν ξέρουμε αν ο τίτλος αγριάνθρωπος είναι ταιριαστός για το βιβλίο του, για

όλο το σκηνικό της παρουσίασης όμως πρέπει να δανειστούμε έναν άλλο λογοτεχνικό τίτλο, ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ.